

Кончета

от Кидж Джонсън

www.kijjohnson.com

Поканата е стилизирана в западни мотиви. По краищата ѝ има нарисувани момиченца с каубойски шапки, преследващи табун от диви понита. Кончетата са не по-високи от момиченцата, ярки като пеперуди дебеланковци с къси, заоблени рокове на челата и малки пухкави крилца. В дъното на картичката токущо заловени понита се въртят в кръг из ограждение.

Момиченцата са заловили с ласата си едно розово-бяло пони. Очите и устата му са се превърнали в изненадани букви О. Над главата му има удивителна.

Момиченцата режат рогчето на понито със закривени ножове. Крилата му вече са отрязани и хвърлени върху купчината други до ограждението.

Вие и Вашето Пони ... [тук името на Съни е изписано с удебелени букви] ... сте поканени на празненство по случай изрязване на понита с ДругитеМомиченца! Ако Ви харесаме и ако Понито Ви се представи добре, ще Ви позволим да си играете с нас.

Съни казва:

– Нямам търпение да си намеря приятели! – Тя чете поканата през рамото на Барбара, а дъхът ѝ с аромат на розова вода повява косата на момиченцето. Двете са в задния двор, недалеч от розовата конюшня на Съни.

Барбара казва:

– Решила ли си вече какво искаш да запазиш?

Съни подскача, а малките ѝ крилца се сливат трепкащо, после прави един лупинг и увисва във въздуха с прибрани под себе си крака:

– Ох, умението да говоря, без всякакво съмнение! Да можеш да летиш е страхотно, но говоренето е далеч по-хубаво! – Тя се спуска на тревата. – Нямам представа защо което и да е пони би запазило рогчето си! Ами че то не служи за нищо!

Така е било винаги, още откакто съществуват понита. Всички понита имат крилца. Всички понита имат рогчета. Всички понита умеят да говорят. И най-сетне, всички понита ходят на празненства по случай изрязване и се прощават с две от трите, защото именно това се очаква от едно момиченце, ако иска да си играе с ДругитеМомиченца. Барбара все още не е виждала пони, което да е запазило рогчето или крилата си след такова празненство.

Барбара често вижда понитата на ДругитеМомиченца да надничат през прозореца малко преди междучасието или скупчени на автобусната спирка след училище. Всичките са розови и бледолилави, и жълти като нарцис, с меки гриви на букли и вълнисти опашки до земята. Когато не посещават училище и уроци по виолончело и балет, и не тренират сокър, и не са в театралната школа или на зъболекар, ДругитеМомиченца са със своите Понита.

* * *

Празненството е в дома на ВърховноМомиченце. Майка ѝ е педиатър, а баща ѝ – кардиолог и си имат обор и стари дървета, които правят сянка на моравата, където понитата си играят. Съни ги приближава нервно. Те мълчаливо докосват с кадифените си муцуни рогчето и крилцата ѝ, след което до едно се

отдалечават в тръс към лилавия обор в дъното на пасбището, където са им разкъсали една бала със сено.

ВърховноМомиченце посреща Барбара при оградата:

– Това ли е понито ти? – казва тя, без да поздравя. – Не е хубаво колкото Звезден цвят.

Барбара чувства нужда да се защити:

– Хубаво е! – Но това е грешка, така че прибавя: – Твоето е толкова красиво!

А понито на ВърховноМомиченце е красиво: опашката му е окъпана във всяка отсянка на пурпурното и обсипана със звезди. Но пък опашката на Съни е кремаво-бяла и блести с медена светлина, и Барбара знае, че е най-красивото пони на света.

ВърховноМомиченце се отдалечава, като подхвърля през рамо:

– Във всекидневната играят на „Рок група“, някои от ДругитеМомиченца са на верандата и мама е

купила сладки, има кока-кола „Зиро“ и диетичен ред бул, и диетична лимонада.

– Ти къде си? – пита Барбара.

– Аз съм навън – отвърща ВърховноМомиченце, така че Барбара си взима пакетче „Кристъл лайт“ и три овесени сладки със стафиди и глазура и тръгва след нея.

ДругитеМомиченца отвън слушат айпод, включен към тонколони, играят Уии-тенис и гледат как понитата играят на Криеница и на АзСъмНайКрасива, и на ТоваЕНайХубаватаИгра. Всички са там. ВтороМомиченце, ПодмазващоСеМомиченце и НаВсичкиСеХаресваМомиченце, както и останалите. Барбара говори само когато решава, че няма да се изложи.

А после е време. ДругитеМомиченца и техните смълчани понита се събират в кръг около Барбара и Съни. Барбара усеща, че започва да ѝ прилошава.

ВърховноМомиченце казва на Барбара:

– Кое си избра тя?

Съни изглежда изплашена, но ѝ отговаря направо:

– Бих предпочела да мога да говоря, отколкото да мога да летя или да намушквам разни неща с рогчето си.

ВърховноМомиченце казва на Барбара:

– Понитата винаги това отвързват.

Тя подава на Барбара един закривен нож, чието острие е дълго поне колкото женска длан.

– Аз? – казва Барбара. – Мислех, че ще го прави някой друг. Възрастен.

– Всеки го прави със собственото си пони. Аз го направих със Звезден цвят.

Съни мълчаливо протяга едното си крило.

Не е точно същото, както когато режеш истинско пони. Крилото се отделя лесно, леко като пластмаса, а кръвта мирише като захарен памук на панаира. На мястото му остава лъскав, треперещ овал, сякаш

Барбара разрязва наполовина сладък локум с вкус на роза и вижда червеното под пудрата захар. Тя си мисли: *В известен смисъл е красиво*, и повръща.

Съни потреперва, очите ѝ са затворени. Барбара отрязва второто крило и го полага до първото.

С рогчето е по-трудно, като при подрязване на копитата на истинско конче. Ръката на Барбара се изплъзва, порязва Съни, потича още кръв захарен памук. След което рогчето ляга в тревата до крилата.

Съни се отпуска на колене. Барбара захвърля ножа и пада до нея, разплакана и хълцаща. Тя изтрива лице с опакото на ръката си и вдига очи към събраните около тях.

Звезден цвят докосва ножа с нос и го побутва към Барбара с лилаво копито. ВърховноМомиченце казва:

– А сега гласът. Трябва да ѝ отнемеш гласа.

– Но нали вече ѝ отрязвах крилата и рогчето! – Барбара с всички сили прегръща шията на Съни, за

да я защити. – Две от три, така казахте!

– Изрязването, да – казва ВърховноМомиченце. – Вършиш го *ти*, за да бъдеш ЕднаОтНас. Но понитата *сами* избират приятелите си. Това също се заплаща.

Звезден цвят отмята виолетовата си грива. Барбара вижда, че на гърлото ѝ има белег, оформен като усмивка. Всички понита си имат по един.

– Няма – казва пред всички Барбара, но още докато плаче с подсмърчащ нос и измокрено от сълзи лице, знае, че ще го стори, а когато престава да плаче, взима ножа и се изправя.

Съни стои до нея с разтреперани крака. Без рогчето и крилата изглежда много малка. Ръцете на Барбара са хлъзгави, но тя стиска по-здраво.

– Не – казва внезапно Съни. – Дори заради това.

Съни се завърта и препуска към оградата, бърза и красива като истинско конче; но има други, и са поголеми, а Съни няма крила да полети или рогче, за да се бори. Повалят я, преди да е успяла да прескочи

оградата пред гората отвъд. Съни надава вик, след което не се чува нищо, само тъпчещите копита откъм понитата, насъбрани в плътен кръг.

Другите Момиченца са замръзнали. Безизразните им лица са обърнати към кончетата.

Понитата разкъсват кръга и се отдалечават в тръс. Съни не се вижда, само пръсналото петно от кръв като захарен памук и ярката й грива, омотана на топка, помръкваща отпуснато на тревата.

В настъпилото мълчание Върховно Момиченце казва:

– Сладки?

Звучи несигурно и фалшиво. Другите Момиченца тръгват вкупом и влизат в къщата, а гласовете им са също толкова неестествени. Започват да играят на нещо, пият още диетична кола.

Барбара влиза объркано след тях във всекидневната.

– На какво играете? – казва неуверено.

– *Ти* защо си тук? – казва ПървоМомиченце, забелязвайки я чак сега. – Ти не си ЕднаОтНас.

ДругитеМомиченца кимат.

– Нямах си пони.

превод от английски: Петър Тушков, 2011

Лиценз за разпространение

Ponies, by Kij Johnson (www.kijjohnson.com)

Copyright © 2010 by Kij Johnson

Българският текст на разказа „Кончета“ от Кидж Джонсън (в оригинал: „*Ponies*“, by *Kij Johnson*), в превод от английски от Петър Тушков (eet-live.com), ползва условията на договора:

[Криейтив Комънс, Признание-Некомерсиално-Без производни 2.5 България \(CC BY-NC-ND 2.5\)](#)

Можете свободно:

да споделяте — да копирате, разпространявате и излъчвате производението

Съгласно следните условия:

Признание — Трябва да посочите авторството на творбата по начина, определен от самия автор или носителя на правата върху производението (но не и по начин, оставящ впечатлението, че същият/същите подкрепят вас или използването по някакъв начин на творбата от вас).

Некомерсиално — Произведението не може да бъде използвано за комерсиални цели.

Без производни произведения — Произведението не може да бъде променяно, преработвано или надграждано.

Това е опростено резюме на [Договора](#).

За Кидж Джонсън

[От Уикипедия, свободната енциклопедия]

Кидж Джонсън (р. 1960 год. в щата Айова, САЩ) е американска писателка на фентъзи и редактор. Работила е продължително време в издателския бизнес, редактира за *Tor Books* и *Wizards of the Coast/TSR*, отново като редактор участва в подготовката на колекции за издателя на комикси *Dark Horse*, работи като мениджър по съдържанието за *Microsoft Reader*.

Сътрудничещ директор към Центъра за изучаване на научната фантастика в Канзаския университет и краен арбитър при връчването на Наградите в памет на Тиодор Стърджън.

Автор на три романа и повече от 30 разказа. Носител на наградата „Тиодор Стърджън“ (1994 год., за разказа „Fox Magic“), „Световна награда за фентъзи“ (2008 год., за разказа „26 Monkeys, Also the Abyss“), наградата „Небула“ (2009 год., за разказа „Spag“) и др. Има множество номинации за Хюго, „Небула“ и „Световната награда за фентъзи“. Романът ѝ „Fudoki“ е обявен от „Пъблишърс уикли“ за един от най-добрите научнофантастични/фентъзи романи за 2003 год.

Разказът „Кончета“ е номиниран за наградата „Небула“ 2010.